

lice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Prvý soud z dopisů ze dne 2. prosince 1929 zjistil, že se žalovaný ohradil proti celé faktuře, že odporoval smlouvě a protestoval proti splatnosti faktury. Prvý soud však pochybil, any tyto okolnosti nejsou skutkovým zjištěním, nýbrž právním závěrem. Z dopisů ze dne 2. prosince 1929 vysvítá jen tolik, že se žalovaný ohradil proti splatnosti účtu a vyzval žalobkyni, by účet opraven byl na datum, kdy dojdou koupené jím motorky. Z tohoto zjištěného skutkového stavu neplyne právní závěr, že žalovaný proti doložce faktury »splatno a žalovatelnost v Praze« nebo vůbec proti faktuře namítal, že odporuje smlouvě, jak ustanovení § 88 druhý odstavec j. n. předpokládá. Stěžovatel, dovolávaje se výkladu tohoto ustanovení v komentáři Dr. Neumanna k c. ř. s. z roku 1927 na str. 221 odst. 3 napadá podle názoru rekursního soudu právem právní názor prvního soudu, z něhož vycházel, odmítnuv k námitce místní nepřislušnosti soudu žalobu. By se totiž odpor proti faktuře stal způsobem v zákoně uvedeným, musí kupitel zboží prohlásiti, že s doložkou o splatnosti a o místě placení nebo vůbec s fakturou nesouhlasí, nebo musí fakturu bez poznámky vrátiti, nikoli však odporovati jen některým jejím částem, nikoli však zároveň i sudišti podle § 88 druhý odstavec j. n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, hledíc ke správným, stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení. Pouhý objednatelův nesouhlas s datem faktury nelze považovati za nesouhlas se smlouvou vůbec a za odmítnutí celé faktury, nýbrž právě jen za nesouhlas s pozastavenou částí faktury, jež se v souzeném případě místní přislušnosti soudu nedotýká.

Čís. 10681.

Nebyl-li navržen výmaz zápisů, jež se staly po žádosti o poznámku pořadí (pro zcizení nemovitosti), zároveň se žádostí, podle níž byl povolen vklad zcizení nemovitosti v poznamenaném pořadí, nýbrž teprve později, jest tuto knihovní žádost zamítnouti.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, R I 187/31).

Majitelé nemovitosti navrhli výmaz zástavních práv, jež byla vložena na nemovitosti po žádosti o poznámku pořadí pro zamýšlené zcizení, nabyvše již před tím nemovitosti v pořadí poznámky. Knihovní soud návrhu vyhověl, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Výrok napadeného usnesení jest správný, vyhovuje stavu věci i zákonu. Správnost jeho odůvodnění netřeba rozebírat, protože žádosti, kterou rekursní soud zamítl, nemohlo býti podle § 57 knih. zák. vůbec vyhověno. Žadatelé nenavrhli proti přesnému doslovu § 57 knih. zák. výmaz zápisů, které byly vymoženy po podání žádosti za poznámku, z á r o v e ň se žádostí, podle níž byl povolen vklad zcizení nemovitosti v poznamenaném pořadí. Vklad ten byl povolen na žádost ze dne 8. února 1930, kdežto o výmaz zápisů, které byly vymoženy po podání žádosti za poznámku, bylo žádáno teprve podáním ze dne 11. března 1930, tedy v době, v níž žadatelé nebyli již oprávněni podati žádost, o niž tu jde (§ 57, 94 čís. 2 kn. zák.). Názor tu hájený jest až na ojedinělé výjimky i v písemnictví i v rozhodování shodně uznáván za správný. Bylo proti němu sice namítnuto, že je příliš formalistický a že není odůvodněn potřebami obchodního a právního styku. Než tyto námítky neobstojí. Knihovní zákon jest podle své povahy právním řádem upravujícím soudní řízení v knihovních věcech, tedy veřejnoprávním předpisem zaručujícím bezpečnost právního styku, musí proto, nemá-li se minouti účelem, býti vykládán přesně, takže slovo »zároveň« v § 57 kn. zák. nelze pominouti, jako kdyby tam nebylo. Mimo to vyhovuje jen tento přesný výklad zásadě o důvěře ve veřejné knihy, protože by třetí osoby snadno mohly býti uvedeny v omyl o pravém knihovním stavu, zejména, kdyby zápisy, které byly vymoženy po podání žádosti za poznámku, zůstaly váznouti delší dobu, po případě několik let. Poté by jejich souvislost s poznámkou snadno mohla býti přehlédnuta nebo by v třetí osobě snadno mohlo býti vzbuzeno domnění, že nový nabyvatel nechal práva v řečeném mezidobí zapsaná úmyslně na základě zvláštního ujednání s dřívějším vlastníkem váznouti jako závazná i pro sebe. Praktická potřeba, by výmazy oněch zápisů z mezidobí byly vykonány co nejdříve, plyne i z toho, že v Rakousku v popřevratové novele ke knihovnímu zákonu, v níž strohost předpisu § 57 měla býti zmírněna, bylo přece jen stanoveno, že se výmaz musí státi do čtrnácti dnů ode dne pravomoci usnesení, jímž byl povolen převod vlastnického práva v poznamenaném pořadí.

Čís. 10682.

I před třetí dílčí novelou k obč. zák. byla zákazu zcizení přiznávána věcná účinnost v plném rozsahu, nanejvýš šlo-li o to, založiti jím čekatelství zabezpečující nemovitý majetek dětem.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, R I 189/31).

Podle notářského spisu ze dne 18. září 1927 byla na nemovitostech poznamenána fideikomisární substituce ve prospěch Anny R-ové. Žádosti manželů R-ových, by na polovinu nemovitostí bylo vloženo vlast-